

Duvara dönüp yaşayamayacağımı bilirsin Süreyya.
Mağaradan elbet çıkacağım.
Bakir ormanlara karışacak ıslığım.
Soluğum yağmurla bir olacak.
Tepelere ve denizlere soluyacağım.
Buklelerin, en sert lodostan çok sarsar beni.
Gözlerin pusulamı bozar.
Sen çölde bir vaha mısın Süreyya?
Sesin ipekten bir parşömen.
Hangi elçiye güvenilir Süreyya?
Hangi makam hak edebilir seni?
Devlet abartılmış bir şirket midir ?
Yoksa sen de mi bilmiyorsun her şeyi?
Sakinilir, kaçılır, saklanılır.
Fakat konuşurken seninle yahut anlatırken sana.
Hiçbir sessiz harfi yutamam Süreyya.

Halkına bakan bir başkan kelimeleri yutamaz.
Ve başkanına bakan bir halk da.
Eskimeyecek değilsin.
Tabir-i caizse “Bir gülün eskidiği kadar” ama
elbet, eskiyeceksin.
O vakit sana sürrealist poetikalardan
kaçınarak açtığım göğsümü hatırla.
Aldığım derin ve hırıltılı nefesleri.
Dumanın akciğerlerimde tutunduğu ağaçları hatırla.
Sen çağlayan bir ırmak mısın Süreyya?
Dumanlı dağ mısın? “ekmek misin, aş mısın”
iki bin sene evvel çağırdığım türkünün
meçhulü olmaz mısın Süreyya?
Hiçbir efsanede geçmese ismin,
Kimse bilmeseydi gözlerin kaç fersah görür.

Sen dört müsün Süreyya? beş misin? yedi misin?
Sen hiç takılıp düşmez misin Süreyya?
Sinirlenip kalp kırmaz mısın?
Tavus kuşlarını besleyip tavuklara hayranlık duymaz mısın?
Sen duâ mısın Süreyya? Geçerken dönüp bakmaz mısın?
Gemiler koca dağlara çarpar, batır.
gözler birbirine değer, erir.
Korkma! Vurmayacaklar Süreyya.
Vuramazlar, güçleri yetmez;
Ya parmaklarına diken batır Ya tetiklerine gözyaşı.
İstanbul kırmızıya ve geceye vurgundur ya Süreyya.
Hani benim sana vurgunluğum daha içli ve ağlamalıdır ya.
Kuvars ne garip bir taştır ya. Bırak da soluklanayım.